

LAFANZIN

“Anarşi sürüyor ve sürececek”
www.lafisyanda.org

Olmayan Editörden: Merhaba Öfkeli Lafanzin Okuru,

Öfkeli olmanı anlıyoruz. Zira 2.fanzin çıktığından bu yana 6 ay geçti. Yeni fanzin bu 6 aylık süreçte çıktı. Bu yüzden yazıların çoğu sana "ooo bunlar geçeli çok oldu." dedirtilebilir. Fakat devlet terörü güncelliğini yitirmiyor. Unutma ki bu fanzin Lise Anarşist Faaliyet' in "resmi" yayınıdır. Biz L.A.F olarak fanzin çıkartmaktan başka birçok şey yapıyoruz. Bu sayıda yaptığımız eylemlerin ve dağıttığımız bildirilerin bir kısmına yer verdik.

Bu 6 aylık süreçte bizi de öfkeliendiren birçok şey oldu. 14 yaşındaki Ceylan Önkol havan topunun hedefi oldu ve bizler basında annesinin ceylanın parçalanmış bedenini toplamasını izledik. Erdal Eren'i hatırladığımızda devletin hukuku ile 17 yaşındaki bir insanı ne kadar kolay asabildiğini gördük. 6-7 Ekimde İstanbul'da kapitalizmin zirvesi yapıldı ve bizler efendilerin hayatlarımızı nasıl gasp edeceklerini konuştuklarını biliyorduk. Sene boyunca bizi aşağılayan öğretmene uzatılan çiçekle, istemediği halde askerin insanlara doğrulttuğu silahın çok farkı olmadığını gördük. İsrail'de insan öldürmeyi reddettikleri için hapse atılan lise öğrencileri Efi Brenner ve Or Ben-David' i duyduk. Bir milletvekilinin ağzından gerekirse bir halkın devlet tarafından katledilebileceğini duyduk. Kürt gençlerinin devletin faşist tutumu karşısında sokaklarda oluşunu TV'de "teröristler şehre indi." başlığıyla izledik. Yine TV'nin verdiği gazla eli satırlı insanları gördük ve T.C'nin en büyük provokatörünün medya olduğuna bir kez daha tanık olduk. T.C' nin demokratikleşmeden anladığı şeyin azınlık olanı asimile etmek, edemediğini de yok etmek olduğunu anladık.

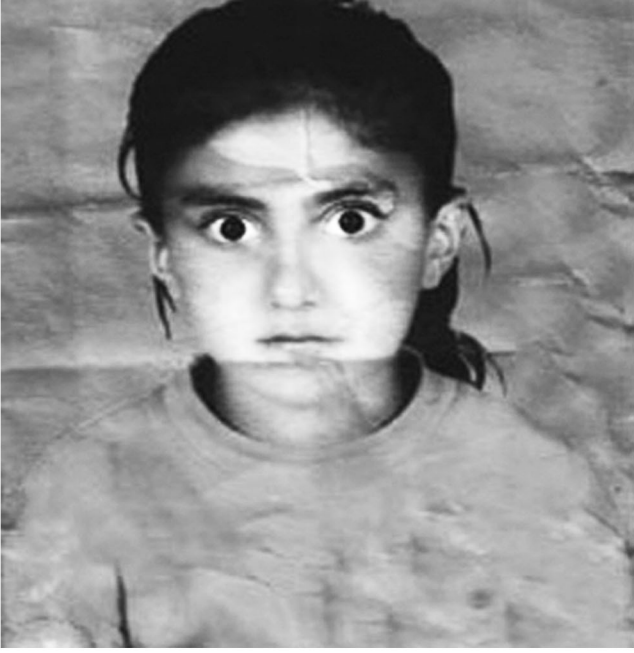
Öfkeliendik. Ama öfkelenmek tek başına bir işe yaramıyor; öfkenin değiştirme-dönüştürme; yıkma ve yaratma gücü onu anlamlı kılar. Tüm bunları; istemediğimiz halde bize dayatılan bu dünyayı, bu yaşamı değiştirmemiz gerekiyor.

lafisyanda@gmail.com

LAFANZIN

“Anarşi sürüyor ve sürececek”

www.lafisyanda.org

“İnsan Haklarına” göre her insanın yaşama hakkı, İfade özgürlüğü, sağlık hakkı, eğitim hakkı... gibi hakları vardır. İnsanlar yaşadıkları devletin sınırları içerisinde bu hakları devlet tarafından güvence altına alınır. Bunlar bize okullarda öğretmenler tarafından anlatılıyor. Aynı zamanda devlet denen kurumun ne dil, ne ırk, ne de din ayrımı yapmadığını öğreniyoruz. Biz öğretmenlerimiz tarafından, medya tarafından, vatan için canını feda edecek olan vatandaş tarafından bunu görüyoruz. Bunlar görülmesi en kolay şeylerdir. Yaşadığımız topraklarda iki ayırım vardır: Görülmesi gerekenler, görülmemesi gerekenler. Bizim gördüğümüz ve bildiğimiz gündemler genelde devletin görmemizde bir sorun görmediği kendi gündemleridir. Devlet bunu kendi medyasını kullanarak yapar ve insanları buna inandırır. Ama bazen devlet bu sistemde hata verebiliyor. Bir gün bakıyoruz Mardin de bir Kürt çocuğu babası ile beraber evinin önünde kurşuna diziliyor. Devlet bu insanların terörist olduğunu söylüyor.

Hakkari’de bir Kürt gencinin kafasına dipçikle vuruluyor. Aynı devlet bunun bir hata olduğunu söyleyip çocuğun hastanede ziyaretine giderek hepimizin gözünü boyamaya çalışıyor. Kendisinin 2 katı olan panzere taş atığı için bir çocuk 10 yıla yargılanabiliyor. Bunun adı: Terörle mücadele oluyor. Bu sefer evinin yakınındaki mezrada koyunları otlatan Ceylan’ı buluyor devletin ölümü. Üzerine havan topu atılan ceylanın arta kalan parçalarını eteklerine topluyor anası. Devlet ilgilenmiyor ceylanın ölümüyle. Bunları hepimiz görüyoruz.

Peki ceylanın ölüsünde gördük mü yaşama hakkını,

Kendini savunmak için panzere taş atan çocuğun mahkûm hayatında gördük mü ifade özgürlüğünü,

Bir Kürt çocuğu olan uğur kaymazın 13 kurşun girmiş bedeninde gördük mü ayrımcılığı? Ve siz devletin adamları tüm bunlara rağmen insan hakkından, demokrasi saçmalıklarından bahsedebilecek misiniz? Devlet öldürüyor ve siz bize bu saçmalıkları anlatanlar sizde ortak oluyorsunuz. Tüm bu yaptıklarınıza rağmen nasıl oluyor da bu insanlara terörist diyebiliyorsunuz.

Biz artık sizi görmüyor ve duymuyoruz. Çünkü biz Ceylanın ölü bedenindeki yıllara mahkûm edilmiş bedendeki öfkeyi taşıyoruz. Arkadaşlarımızın canını aldınız, hayatlarını çaldınız. Bizim de canımız yandı. Bize bir şeyi çok iyi öğrettiniz; Bu topraklardaki tek teröristin ve katilin siz olduğunu.

imdat! polis?

Yeni bir uygulama başladı. Her okulun önüne bir devriye arabası koyuyorlar. Okulların önünde sivil polisler bekliyor. Hatta okulun içerisinde öğretmen şeklinde dolaştıklarıyla ilgili rivayetler bile var.

Bir kavga, gerginlik ve okul çıkışı öğrencilerin herhangi bir haytallıklarını gördünmü hemen müdahale ediyorlar. Hukuki, mantıklı bir gerekçeleri var elbette; okullarda uyuşturucu kullanımının arttığı, liselerde şiddetin arttığı, disiplinin azaldığı... Ama biz nedenin bu olduğunu düşünmüyoruz. Tıpkı polisin GBT (Genel Bilgi Tarama) uygulamasının suçlular veya teröristleri yakalamak için olduğuna inanmadığımız gibi.

Polisin gecenin bir vakti bizi donumuza kadar araması, okullarda polisin olması, telefonların dinlenmesi, sokaklarda her an bizi gözetleyen MOBESE kameraları, otobüste molotoflanarak öldürülen kızdan dolayı her otobüste olacak sivil polisler, karakolda öldürülme haberleri, yanımızda kimlik taşıma zorunluluğu... bence bunların hiçbiri bizi korumak için değil. Bunun adı devlet terörü, İstanbul'un en işlek caddesinde devletin üniformasıyla elinde MP5'lerle (Bir otomatik silah) dolaşan adamlar olması devlet terörüdür. Devlet terörünün nedeni, her bireyin tek tek sindirilmesi ve sokaklara itaat aşılması gerektiğidir.

Saat 1'de sokakta dolaşıyorum diye bir adamın gelip (üst arama bahanesiyle) taşaklarımı karıştırma hakkıdır. Aslında bu sistematik baskının en vahim sonucu tanımadığım bir adamın kendini polis diye tanıttığı için donumun içine elini sokma hakkıdır.

Kanunlarda ne yazdığı önemli değil. Kanun bir gün her eve bir polis uygulamasında başlatabilir. Önemli olan devletin elinin donumuza kadar girmesinin bizim kafamızda onaylanmasıdır. Devlet mekanizmasının, kapitalist üretim şeklinin istediği köle modeli de tam olarak bu. Uygulama ne olursa olsun; uygulamanın başarısı, yürürlüğü halka nasıl dayattığıyla ilgilidir. Baştaki sorunun bir cevabı olarak bunları gösterebiliriz. Bu işin tespit ettiğimiz diğer bir boyutu ise kavga etmenin suç olduğudur. Okul çıkışında kavga etmek hukuk dilinde darp, örgütlü suç, adam yaralama sözcüklerine tekabül ediyor. Polis bu suç ortamına müdahale etmek için orada. Çocukluğumuzdan beri bolca duyduğumuz bir söz söylüyor bu polisler: "sorunun varsa bize gel." Bu sözü aynı şekilde müdür yardımcılarını da sarf ediyor. Polis kurumu için, devletin adalet sistemi için, okul idaresi için iki öğrencinin aralarındaki husumeti, yine kendi aralarında çözmesi; çarklarında sıkıştığımız bu sistem için tehlikeli bir şey. Polis bunu engellemek için orada. Tehlikeli olan insanların aralarındaki hukuku kendilerinin belirlemesidir. İki sevgilinin arasına giren nikah memuru gibi polis de öğrenciler arasındaki kavgaya girer. Aramızdaki sorunları kendimizin çözmesine izin vermezler, sevgiliyle devlet onaylamadan birlikte olamayız.

Aramıza hep bir masa, başka bir el, evraklar, ifadeler girmeli. Çünkü bireylerin, toplumun sorunları kendi aralarında çözmeye başlaması onların varlığını tehlikeye sokar. Davalar insanlar arasında çözülürse mahkeme salonlarına gerek kalmaz. Çocuklar zorla okullara tıkmadığında, bazı kişilerin korunması gereken çok fazla malı, işçilerin emeklerini sömüren patronlar olmadıkça polise gerek olmaz. Devlet bireyin kendine teslim olmasını ister, kendi sorunlarını çözmemesini, niteliksiz olmasını ister. Çünkü bilir ki örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez, özgür bireyler itaat etmez, sömürülmezler.

=MODERN ZAMANIN KAYIP ÇOCUĞU=

Yaşadığın sıkıntılar yüzünden takıntılı bir ruh hali içinde sağlığını, güvenini ve düşlerini kaybediyorsun. Şu anki durumun karamsar, içe kapanık, agresif ve umutsuzca bir delilik hali içinde çaresizsin... Sana güzel bir yaşam sunmayı o kadar çok isterdim ki engelleri geride bırakıp özgürlüğe koşabileceğin dolu bir hayat sadece hayal...

Kötücül şartlar odanın duvarlarından yavaş ve sinsice sarıyor seni olup bitenden habersiz. Kabusun olan beton yığınlarından kurtuluş sokaklarda olurse de zamanını değerli bilip oyun oynayarak harcamana izin vermediler. Aklın çalım atıp top oynamakta olsa da hayatının ilk çalımını seni eğiten öğreticiden yemişsin dizginleri ona vermiş annen, baban ve sevdiklerin. Okul hayatı insanlık için gelişimin başlangıç noktası olduğunu yutturmuşlar ve senide bu işleyişin içine koyuverdiler. Saf zihnini doldurmaya başladılar senle birlikte sıralarında usluca oturan kayıp çocuklar gibi. Akıl almaz konuların içinde bulunduğunu hatırlamaya yetemeyecek körpe zihnin körelmiş mantıkların isteği ile hareket etmeye başlamıştı artık. Derslerini yapıyorsun disiplinli bir şekilde azar işitmekten korkuyorsun seni yetiştiren, büyüten ve besleyenlerden. Çünkü disiplin ve korku senin öğrenmen gereken en önemli kural idi bunu eğiterek başardılar. Ders tarihte savaşlar; kazanılan zaferleri övmeye başlayarak sana savaşmanın gerekliliğinden vurgu yapıyorlardı yeri gelecek göğüs gererek kan akıtarak yeri gelecek kahramanca kan vererek toprağın için. Matematik karşılaçağın hesaplamaların kafa karıştırıcı olanı gelirler, giderler, para, arsa, mülk gibi soruların bulunduğu ders ileride sorunların takıntılı hale gelecek olanından. Yorucu gelen derslerin ardından erken yaşta sigara içmeye başladın.

Sigara içmeyi tiryakilik haline getirmiştin zamanla paket taşıyordun gizli saklı dumanlanıyordun belki de efkar dağıtıyordun kendince. Kendini boşlukta hissettiğin zaman keyif verici sigara ortamının içinde bulmuştun. Ot içme yavaşça madde bağımlılığın başlangıcıydı, keyif aldığın için bir problem yoktu. İki kutu biraları yudumladın mı karanlık sokakta Loş Akşamlar şarkısını söyleyerek evinin yolunu tutuyordun. Bitap ve yorgun düştüğün için ailenle ilişkilerin gün geçtikte zayıflıyordu. Odana girdiğinde play station da oyun oynuyorsun facebook da hiç görmediğin kişilerle muhabbette oyalanıp monitörün ışınları seni yorunca uykuya dalıyorsun. Sabah güneş ışını uyandıığında içini aydınlatmıyordu belki de gece devam ediyordu karanlık ve boşlukta isteksizce bir serzeniş gibiydi yeni bir güne başlaman.

Kısır döngü içinde geçen her günün ardından suratında tebessüm çelişkiye, yaşamın çıkmaza girdiğini fark ediyordun. Ailen psikolojik tedavi görmen konusunda karar vermişti artık, sorun yaratan birisi değildin, gerçekten problemin vardı. Doktorun tavsiye ettiği sakinleştirici ve uyutucu rengarenk ilaçları kullanmaya başlaman seni aptallaştırıyordu zamanla. Yanlış reçeteydi senin hayatına biçilen aradığın samimiyet ve güven ilişkisi art niyetli kişiler yüzünden hayal kırıklığı olmuştu senin için sevgi ve dayanışma maddi yaşamın zorlukları yüzünden çıkar amaçlı kazançsal ilişkilerde oluyordu.

Soluduğun hava depresif insanların delice yaşadığını algılarına oturttuğun an bu vurdumduymazlığa tahammül edemiyordun. Yaşamın anlamsız olduğunu düşünerek bir yerden ele geçirdiğin silahın tetiğini çektikten sonra kurşun ya beyninde patlayacak ya da ortalığı kaosa çevirip kana bulayacaktı. Bu yakarıştan sonra modern zamanın içinde yok oldun. Artık onların yaşadığı yaşam...

EFENDİLERİ, EYLEMİN BEREKETİYLE SELAMLADIK.

6-7 ekim günleri sokaklarda ki "öfkeli" insanlar, bankalara ve alışveriş mabetlerine saldırdı. Saldırdılar çünkü borç batağında yaşamları gasp edilen bu insanlar öfkelerini anlatmak, isyan etmek istiyorlardı. Fakat bu kalabalığı bilinçsiz ve oraya buraya saldıran, yıkan, yakan provokatörler olarak izletti devletin medyası. Birde biz anlatalım kendimizi.

Peki bu kalabalık niçin sadece bankalara ve alışveriş mabetlerine saldırdı? Çünkü İMF ve Dünya bankasını sembolize eden bu bankalar ve şirketler; havamızı, suyumuzu, toprağımızı, hayvanları yani yeryüzünü sömürerek yok ediyorlar. İmf ve dünya bankası'nın efendileri İstanbul'a geldiklerinde kendilerini huzur içinde hissettiler. Çünkü devlet ve kolluk kuvvetleri, efendileri dokunulmaz, ulaşılmaz kılmak için harekete geçmişti. İki insan boyunda hazırlanmış barikatlar toplantının gerçekleşeceği kongre vadisinin, Şişli'nin ve Taksim'in hemen hemen her yerini kuşatmıştı. Geliştirilmiş formülleriyle gazlar ve güne uygun stratejileriyle çevikler hazır. Sokak aralarına gizlenmiş siviller ve kadrolu faşistler de eylemciler için son hazırlıklarını tamamlamışlardı. İstanbul 6 Ekim sabahı üçe bölündü. Bir tarafta İMF ve Dünya bankası toplantılarındaki efendiler, dalkavuklar ve şakşakçıları (az değillerdi 6000 kişiydiler), diğer tarafta "orklar", "uruklar" misali kolluk kuvvetleri. Diğer tarafta açlığa, yoksulluğa, zulme karşı koyanlar yani eylemciler vardı. Eylemciler uzlaşmayacaklarını daha toplantılar başlamadan önce ve başlamasıyla beraber yaptıkları eylemlerle bağırdılar. Toplantıların yapılacağı kongre merkezinin açılışı esnasında hazmedemeyip Tayyip'e bağırdıkları gibi. Bir çok bankaya, alışveriş mabetlerine, fast-foodlara, toplantı için gelenleri taşıyan VIP turizme saldırılarıyla. Heyetlerin geçeceği köprüleri zincirleyerek. "Uzlaşmayacağız" diye bağıryorlardı. 6 Ekimde de Taksimde uzlaşmayanların isyanı vardı. Taksim meydanında toparlananlarla kolluk kuvvetleri arasında ki gerilim tırmanıyordu. Yürüyüşe geçilmesiyle birlikte coplarıyla, gazlarıyla, panzerleriyle Çevik polis saldırdı. Saldırının olacağını önceden bilen eylemciler, ellerindekilerle karşı koydular ve çatışmaları başlattılar. Caddelere, sokaklara barikatlar kurdular, ilk saldırı sonrasında kısmi dağılan eylemciler tekrar tekrar toparlanarak, kongre vadisine ilerlemeye çabaladılar. Gözaltına alınanlar, yaralananlar olsada 6 Ekim'de mücadele sürdü ve ertesi güne hazırlandı.

7 Ekim'de ise bu sefer Şişli de toplanılma kararlaştırılmıştı. 6'nın tekrarı gibiydi, kolluk kuvvetleri yine konumlanmıştı ve çatışmalar başladı, yine gazlar, panzerler yine barikatlar vardı. Çatışmalar Şişli'den Kurtuluş'a, Kurtuluş'tan Çağlayan'a sıçramıştı. Eylemcilerin 6'sından deneyimiyle helikoptere havai fişek atması belkide günün en eğlenceli ve etkileyici görüntülerindendi. Lafanzenin 2'de "Eylem Bereketlidir" demiştik ve 6-7 Ekimde de öyleydi. Korkularımız olabilir ama zaten cesaret korktuğunu eyleyebilmektir, copları sert olabilir, gazları nefesimizi kesiyordu ama koşabiliyorduk, kaldırımları sökebiliyor, taş atabiliyorduk. Panzerleri kocamandı ama önünde durunca ufaklaşıyorlardı, eylem bereketliydi, kolluk kuvvetlerine ve onların efendilerine şunu söylüyorduk; mücadele sürüyor ve sürecek, düzeninizi yıkacağız çünkü iktidarsız, özgür bir dünya yaratacağız.

Şimdi 6-7 Ekim günlerinde alanlarda olamayan arkadaşlarımıza soruyoruz, televizyonlarının karşısında, kanalları değiştirip değiştirip izlediniz sistemin haberlerini. Yalanlarına inandınız mı! İnanmıştınız mı Efendiye ayakkabı fırlatan arkadaşın ayakkabısının, yaşitlarımızın katili Nike olduğuna. Eylemcilerin harabelere çevirdiği sömürücü, Mc Donald's ve Burger King'te ki işçi arkadaşlarımıza zarar verdiğimizize, Koç ve sapancı tarafından Migros'lar, Tansaş'lar büyüsün diye kapanmaya zorlanan bakkalı, manavı taşıdığımızı, inandınız mı! aslında sivil (polis) kolluk kuvveti olan sözde halkın bize saldırdığına...

İMF ve Dünya bankası ne geldi ne de gitti. Onlar hep buradalar. Kapitalizm burada. Kültürüyle, ürettikleriyle, bizlere tükettirdikleriyle, annelerimiz babalarımız bankalara para yatırdıkça, kredi kartı kullandıkça, kalifiye köleler olmak için gittiğimiz okullarda, dersanelerde, imaj için aldığımız pantolonlarda, gömleklerde, içtiğimiz cocacola da, yediğimiz hamburger de. Biz tükettikçe "O" büyüyor. Tüketmesek herşey değişir. Mücadele iki gün, değil bizler için hergün değil mi! Kapitalizm ve onun kültürüne karşı, bir şeyleri değiştirebiliriz ve bu şimdi, şu anda dayanışmayla kuracağımız, paylaşmayla büyüteceğimiz Anarşizmde. Eylemin de bereketiyle, anarşi sürüyor ve sürecek.

Cep telefonunda kadar yiyecek kadar beyinli

Evet aptalsın. Çünkü tüketim kültürünün saçma icatlarını kendine ihtiyaç kabul ediyorsun, sorgulamadan. Aptalsın, hakkın olan civıl civıl bir dünya yerine sana sundukları illüzyon mutlulukları köle gibi çalışarak satın alıyorsun. Garip değil mi? İhtiyaçlarını reklamlar belirliyor. Hep daha yenisi çıkıyor, hep daha yenisine ihtiyacın oluyor, hep daha yenisini elde etmek için her günü daha eski hale getiriyorsun. Aptal mısın nesin anlamadım. Seni başkası kandırmıyor, daha yeni cep telefonu, daha fazla harçlık, daha fazla not için büyüklerine eyvallah çeken sensin, kendini kandırıyorsun, kendini kandırmayı seçiyorsun. Aptalsın ki hayallerinin bile dizginleyemeyeceği bir hayatı, reklamcıların hayallerine değişiyorsun.

Akrep gibisin kardeşim,
korkak bir karanlık içindesin akrep gibi.
Serçe gibisin kardeşim,
serçenin telaşı içindesin.
Midye gibisin kardeşim,
midye gibi kapalı, rahat.
Ve sönmüş bir yanardağ ağzı gibi korkunçsun,
kardeşim.
Bir değil,
beş değil,
yüz milyonlarcasın maalesef.
Koyun gibisin kardeşim,
gocuklu celep kaldırıncı sopasını
sürüye katılıverirsin hemen
ve âdeta mağrur, koşarsın salhaneye.
Dünyanın en tuhaf mahlukusun yani,
hani şu derya içre olup
deryayı bilmiyen balıktan da tuhaf.
Ve bu dünyada, bu zulüm
senin sayende.
Ve açsak, yorgunsak, alkan içindeyse eğer
ve hâlâ şarabımızı vermek için üzüm gibi eziliyor-
sak
kabahat senin,
— demeğe de dilim varmıyor ama —
kabahatın çoğu senin, canım kardeşim!

NAZIM HİKMET

Kuş: Potansiyel muhbir'i ispiyoncu!
atlayarak intihar edemeyecek olan canlılar

Hayattan korkuyorsun. Gelecek diye sundukları bu salak aletleri gençliğine değişmeni istiyorlar, değişmek için elinden geleni ardına koymuyorsun. 'Yapabilecek bir şey yok ki' yerine n'e yapabilirim demekten korkuyorsun, Çünkü o zaman hayatının 'KAÇIRILMAZ BÜYÜK İNDİRİM'lerden daha korkaksın galiba. kabul etmiş olacaksın. Biraz korkuların korku- Ama korkun aşağıladığın hayvanların korku- suyla aynı değil. Senin korkun dayaktan, açıklıktan, yavrularının aç kalmasından değil hay- allerinden; gerçekten sana ait olabilecek yegane şeyden korkuyorsun, aptalsın. Hayal ettiğin şeyin 82 ekran plazma TVyle uzak- tan yakından alakası olmamasından korkuyorsun. Kaz tüy- lerini yoldurtmamak için direnir, sen tüylerini yoldurtmamaktan korkuyorsun. Çok aptal bir korkaksın.

Bilgisayara
fazla para
ödeyecek kadar
kaz kafalı
mıyım?

OTORİTENEDİR?

Otorite nedir? Fiziki ve toplumsal dünyadaki fenomenin gerekli bağlantı ve silsilesinde kendilerini ifade eden doğal yasaların kaçınılmaz gücü müdür? Aslında, bu yasalara karşı ayaklanmak yalnızca yasak değildir --hatta imkansızdır. Onları yanlış anlayabiliriz veya hiç bilmeyebiliriz, ancak onlara uymamazlık edemeyiz; çünkü onlar bizim varoluşumuzun temelini ve asli koşullarını meydana getirirler; bizleri çepeçevre kuşatırlar, içimize işlerler, tüm hareketlerimizi, düşüncelerimizi ve eylemlerimizi düzenlerler; onlara itaat etmediğimizi düşündüğümüzde bile, ancak onların sınırsız güçlerini göstermiş oluruz.

Evet, bizler kesinlikle bu yasaların köleleriyiz. Ancak bu kölelikte küçük düşürülmek yoktur, daha doğrusu bu kölelik değildir. Çünkü kölelik dışsal bir efendi, komuta ettiğinin dışında olan bir yasa koyucuyu gerektirirken, bu yasalar bizim dışımızda değildirler; bunlar bizim doğamızda bulunurlar; bizim varlığımızı, fiziksel, entelektüel, ve ahlaki açılardan tüm varlığımızı meydana getirirler; bizler yalnızca bu yasalar sayesinde yaşar, nefes alır, düşünür, arzularız. Bunlar olmadan biz bir hiçiz, yokuzdur. Öyleyse onlara isyan etme gücünü ve arzusunu nereden alıyoruz?

İnsanın doğal yasalarla olan ilişkisinde tek bir hürriyet insan için olasıdır --insanlığın kolektif ve bireysel kurtuluşu amacına uygun bir şekilde bunların farkına varılması ve giderek genişleyen bir ölçekte uygulanması. Bu yasalar bir kere kabullenildiklerinde, insan kitlesi tarafından asla tartışma konusu edilemeyecek bir otorite icra ederler. Örneğin, bir kimsenin iki kere iki dört eder yasasına isyan etmesi için ya tamamen bir aptal veya bir teolog veya en azından metafizikçi, hukukçu veya burjuva iktisatçısı olması gerekir. Bir kimsenin ateşin yakmayacağını veya suyun boğmayacağını tasavvur etmesi için itikata sahip olması gerekir --aslında başka bir doğal yasaya bağlanmakla elde edilen bir takım hilelere yönelmesi haricinde. Ancak bu isyanlar, veya imkansız bir isyana yönelik bu aptalca girişimler veya hayaller kesinlikle birer istisnadırlar: çünkü, genelde insan kitlesinin günlük yaşantısında sağduyunun yönetimini --yani, genel olarak kabul edilen genel yasaların toplamını-- neredeyse tamamen kayıtsız şartsız kabul ettiği söylenebilir.

Buradaki büyük talihsizlik bilim tarafından zaten oluşturulmuş çok sayıda doğal yasanın kitleler tarafından bilinmemesidir --bildiğimiz gibi sadece ve sadece insanların iyiliği için varolan himayeci hükümetlerin uyanıklığı sayesinde. Burada bir başka güçlük daha bulunmaktadır --yani, insan toplumunun gelişiminin bağlantılı olduğu doğal yasaların büyük bir kısmının, fiziki dünyayı yöneten yasalar kadar gerekli, değişmez, hayati olduğunun bilimin kendisi tarafından tam hakkıyla oluşturulmaması ve fark edilmemesi olması.

Bunlar bir kere bilim tarafından fark edildiği, ve ardından da yaygın halk eğitim ve öğretim sistemi kullanılarak bilimden herkesin bilincine geçirildiği zaman, hürriyet sorunu tamamiyle çözülecektir. O zaman en inatçı otoriteler bile, kitlelere dışsal ve dolayısıyla da despotik bir yasalar sistemi dayatmaları gerçeğinden hareketle, daima kitlelerinin hürriyetine karşı eş derecede tahripkar ve düşman olan üç şeye, yani siyasi örgüte, yönelime [yönetime] ve yaşamaya (ister hükümdarın iradesinden isterse genel oy kullanımıyla seçilmiş parlamentodaki oylamadan çıkmış olsun, ve hatta doğal yasalar sistemine uymak zorunda olsalar bile --ki bu asla olmamıştır ve asla da olmayacaktır) ihtiyaç olmadığını kabul etmek zorunda kalacaklar.

İnsanın hürriyeti yalnızca şundan meydana gelir: o doğal yasalara uyar, çünkü o bunların onların böyle olduklarını fark etmişti; çünkü bunlar kendisine dışsal (ilahi veya insani, kolektif veya bireysel, her ne olursa olsun) bir irade tarafından dışardan dayatılmamışlardır.

Bilimin en şöhretli temsilcilerinden oluşan bilgili bir akademiye düşünün; bu akademinin toplumun yaşamamasından ve örgütlenmesinden sorumlu kılındığını, yalnızca gerçeğe yönelik saf bir aşkla esinlendiğini, sadece ve sadece bilimin en son keşifleriyle tamamen uyum içinde olan yasalar hazırladığını düşünün.

M I K H A I L
B A K U N I N
(1 8 7 1)

en böyle bir yasamanın ve örgütlenmenin bir canavarlık olacağını düşünüyorum, ve bunun da iki sebebi vardır: birincisi, sosyal bilim her zaman ve zorunlu olarak eksiktir, ve keşfedilmeyi bekleyenlerle keşfedilenler karşılaştırılırsa hala beşiğinde sallandığını söyleyebiliriz. Yani eğer insanların pratik --kolektif olduğu kadar bireysel-- yaşamlarını, bilimin en son verileriyle sıkı sıkıya ve tamamen uyumlu olmaya zorlarsak, bireyleri olduğu gibi toplumu da Procrustes'in [yatağa uyması için misafirlerinin boylarını çekip uzatan veya kesip kısaltan mitolojik tanrı] yatağında şehit olmaya mahkum ederiz; ki bu da çok geçmeden onları yerlerinden etmekle ve nefessiz bırakmakla sonuçlanacak, yaşam bilimden sonsuz büyük bir şey olarak kalacaktır.

İkinci sebep de şudur: --akademiden çıkan-- bu yasamanın rasyonel karakterini anladığı için değil de (bu durumda akademinin varlığı faydasız olacaktır), kavramaksızın saygı beslediği bilim adına dayatıldığı için bilim akademisinden çıkan bu yaşamaya itaat etmek zorunda olan toplum; böyle bir toplum insanlardan değil vahşilerden oluşan bir toplum olacaktır. Bu, Cizvit hükümetine çok uzun bir süre boyun eğen Paraguay'daki misyonların ikinci bir baskısı olacaktır. Kesinlikle ve kısa sürede ahmaklığın en aşağı seviyesine gerileyecektir.

Ancak böyle bir hükümeti imkansız kılan bir üçüncü sebep daha vardır --yani, bağımsızlıkla, söz gelimi mutlak bir bağımsızlıkla donatılmış bu bilim akademisi, en şerefli insanlardan oluşsa bile, hiç sektirmeksizin ve kısa zaman içerisinde kendi ahlaki ve entelektüel yozlaşmasına yol açacaktır. Bugün bile, kendilerine oldukça az ayrıcalıklar tanımalarına rağmen, tüm akademilerin tarihi aynen böyledir. En büyük bilimsel deha bile, resmi olarak lisans verilmiş bir alim, bir akademisyen olduğu andan itibaren kaçınılmaz bir şekilde tembelliğin kucağına düşer. Kendiliğindenliğini, devrimci cüretini; ve hiç durmaksızın eski yalpalayan dünyaların tahrip edilmesi ve yenisinin temellerinin atılması çağrısında bulunan en büyük dehaların [sahip olduğu] zahmetli ve acımasız enerji niteliğini kaybeder. Hiç şüphesiz ki nezaket, faydacı ve pratiksel bilgelik kazanır, kaybettiği şey ise düşünme gücüdür. Sözün özü, yozlaşır.

İnsan aklını ve kalbini öldürmek, her türden ayrıcalığa ve ayrıcalıklı konuma has bir özelliktir. İster pratik açıdan isterse ekonomik açıdan olsun, ayrıcalıklı bir insan akıldan ve kalpten yoksun bir insandır. Bu, hiçbir istisnası olmayan toplumsal bir yasadır, ve bütün uluslar, sınıflar, birlikler ve bireyler için geçerlidir. Hürriyetin ve insanlığın en birincil koşulu eşitlik yasadır. Bu bilimsel incelemenin ana amacı, bu gerçeği toplumsal yaşamın tüm gerçekleştirmelerinde göstermektir.

Toplumun yönetilmesi için bugüne kadar güvenilen bilimsel organ nihayetinde kendisini bilime değil, oldukça farklı başka bir uğraşa adar; ve bu uğraş --aynen kurulu tüm güçler için olduğu gibi, toplumu giderek daha aptalca bir şekilde kendi korumasına bağlı kılarak, sonucunda da kendi yönetim ve yönelendirmesine daha da gereksinim duyar hale getirerek, kendini sonsuz ebedileştirmek olacaktır.

Ancak bilim akademileri için doğru olan şey tüm seçilmiş meclisler ve yasama meclisleri için de doğrudur --hatta genel oy kullanımı ile seçilenler bile. Bu son durumda, [meclislerdeki] kompozisyon yenilenebilir,

Bu doğrudur; ancak, bu, birkaç yıl içerisinde, kendisini tamamen ülkenin kamusal işlerinin yönlendirilmesine adanmış, yasal olarak olmasa da fiilen ayrıcalık sahibi olan bir siyasetçiler kitlesinin, en sonunda da bir tür siyasi aristokrasinin veya oligarşinin ortaya çıkmasını engellemez. Amerika Birleşik Devletleri'ne ve İsviçre'ye bakınız. Sonuç olarak, dışsal yaşamaya hayır, otoriteye hayır --bunlar birbirlerinden ayırt edilemezler; her ikisi de toplumu hizmetkarlığa ve yasa yapıcılarını itibarsızlığa yönlendirirler.

Buradan benim otoriteyi reddettiğim mi çıkmaktadır? Böyle bir düşünce benden çok uzaktır. Çizmeler konusunda, çizmecinin otoritesine başvururum; evler, kanallar, veya demiryolları söz konusu olduğunda, mimara veya mühendise danışırım. Bunun gibi özel bir bilgi için, benzer bilgili kişilere giderim. Ancak ne çizmecinin ne mimarın ne de bilgili kişinin otoritesini bana dayatmasına izin vermem. Tartışılmaz eleştiri ve kinama hakkımı daima elimde tutarak, onları özgürce, ve zekaları, nitelikleri, bilgileri sayesinde hak ettikleri tüm saygıyla dinlerim. Herhangi özel bir alandaki tek bir otoriteye danışmakla kendimi kısıtlamam; birçoğuna danışırım; onların görüşlerini karşılaştırırım, ve bana en doğru gözükeni seçerim. Ancak, özel sorunlar söz konusu olduğunda bile, yanılmaz bir otoritenin varlığını kabul etmem; sonuçta, bu veya şu bireyin dürüstlüğü ve samimiyetine ne kadar saygı duyarsam duyayım, hiçbir kimseye karşı mutlak bir itimata sahip değilimdir. Böylesi bir itimat benim aklım, benim hürriyetim, ve hatta benim üstlendiğim görevlerin başarısı açısından ölümcül olur; beni derhal aptal bir köleye, başkalarının arzu ve çıkarlarının bir aracına dönüştürür.

Uzmanların otoritesi önünde eğiliyorsam, --belli bir ölçüde ve bence gerekli gözüktüğü müddetçe-- onların söylediklerini ve hatta talimatlarını takip etmeye hazır olduğumu açıkça söylüyorsam, bunun sebebi onların otoritesinin bana hiç kimse tarafından, ne bir insan ne de Tanrı tarafından dayatılmamış olmasıdır. Aksi takdirde, onları dehşetle reddeder; onların danışmanlığını, talimatlarını, ve hizmetlerini şeytana havale eder; bana sundukları yalanlar yığını içine sarmalanmış gerçek kalıntıları için, özgürlüğümün ve kendime olan saygımdan kaybettiklerim için onlardan hesap sorardım.

Bir uzmanın önünde eğilirim, çünkü bunu bana kendi aklım dayatmaktadır. İnsan bilgisinin herhangi büyük bir kısmını, herhangi pozitif bir gelişmeyi tüm ayrıntılarıyla kavramadaki kifayetsizliğimin farkındayım. En büyük zeka, bütünü kavranması demek değildir. Bundan, sanayide olduğu kadar bilimde de emeğin işbölümünün ve birliğinin gerekli olduğu ortaya çıkar. Alırım ve veririm --insan yaşamı böyledir. Sırasıyla her birimiz yönlendirir ve yönlendirilir. Bu nedenle ortada sabit ve kalıcı bir otorite yoktur; karşılıklı, geçici, ve her şeyden önce de gönüllü olan bir otorite ve boyun eğmenin [subordination, alta sıralanma] sürekli karşılıklı değiştirilmesi söz konusudur.

Bu aynı sebep, benim sabit, kalıcı ve evrensel bir otoriteyi kabul etmemi yasaklar, çünkü ayrıntıların zenginliğini --ki bu olmaksızın bilimin yaşama uygulanması imkansız olurdu, bütün bilimleri, toplumsal yaşamın bütün yönlerini kavramaya hiçbir evrensel insan, hiçbir insan kifayetsizdir. Ve eğer böylesi bir evrensellik tek bir insanda gerçekleşmiş olsaydı, ve o da bunu kendi otoritesini diğerlerine dayatmak için kullanmış olsaydı, bu insanı toplumun dışına atmak gerekecekti, çünkü onun otoritesi kaçınılmaz bir şekilde tüm diğerlerini köleliğe ve embesillığe indirgeyecekti. Toplumun, bugüne kadar yaptığı gibi dahi insanlara kötü davranması gerekeceğini düşünmüyorum: ancak onları çok fazla teslimiyet göstermesi gerektiğini de, onlara herhangi bir şekilde bir ayrıcalık veya münhasır [özel] haklar tahsis etmesi gerektiğini de düşünmüyorum; bunun üç sebebi vardır: birincisi, bu sıklıkla bir şarlatanı dahi bir kimseye karıştıracaktır; ikincisi, bu, böyle bir ayrıcalıklar sisteminde, gerçek bir dahiyi bile bir şarlatanı dönüştürebilir, onu ahlaksızlaştırabilir, ve hatta onu alçaltabilir; ve son olarak, bu, kendisi üstünde bir efendi meydana getirecektir.

MIKAIL BAKUNIN

Bilgiyi; otorite ve tahakküm aracı olarak kullananlar, bizleri şirketlerine köle olarak biçimlendirmeye çalışanlar, düşlerimizi; duvarlar, zil sesleri, öğretmenler, disiplin kuralları ve müdürleriyle karartmaya çalışanlar;

Ve tüm bunları uyguladığınız dört tarafı duvarla çevrili okul dediğiniz mabetlerinize saldırılarımız sürecektir... Bizi kapattığınız o dört duvarın her yerinde LAF' ını esirgemeyen biz gençlerin haykırışlarını göreceksiniz. Ve tüm bunlara ortak olan eğitimcilerinde Her 24 kasım'da ellerini öpmektense, Her 24 kasımı onlara zehir zıkkım edeceğiz.

-(Öğr no:1): Dershaneden çıkınca bir kaç test daha çözeyim.(bu kişi okulda, daha 2.derste). Akşam facebookta oyun oynıycam. Çiftliğimdeki ineklerim saman bekler. Arkadaşım 33 level olmuş.

-(Öğretmen): Zaman kaybı böyle şeyler. Sınava girceksiniz bu sene. Sizin için her saniye önemli.

-(Başka bi Öğr): Kitap oku =)ehuehu

-(Öğr no:2): Ya nasıl bişi o öle çok saçma. Kantır sıtrayk filan oyna daha gerçekçi.

-(Öğr no:3) adamları vuruyosun vuruyosun devam ediyolar oynamaya.

-(Öğr no:1): Evet 15 kişi birbirini vuruyo sürekli, hiç bir amacı yok, farmville en azından hayatın içinden komşuların filan var çiftlikte.

no2 ve no3 farmville üzerine konuşmaya devam ettiler. Ektiklerinden biçtiklerinden, ineklerinin çok güzel olduğundan bahsettiler. Bu konuşmayı benim gibi dinleyen başka bir öğrenci(no:4 oluyo herhalde) "ay eveet, sarı bi çiçek açıyoo çok güzel, bayılıyorrum"cümlesini kurduktan sonra muhabbeti dinlemeyi de, not almayı da bıraktım. Hiç bir yorum yapamıyorum.

Not: Bu muhabbet bir resim dersinde kimisinin test çözüp kimisinin geyik yaptığı bir ortamda gerçekleştirildi ve çok hızlı konuşuyolardı. Aradaki çoğu cümleyi kaçırdım ama kaçırdıklarım çok önemli değildi sanırsam. Eminim bir çok defa daha duycam bu konuşmayı.

Ayrıntı - Dışkı üzerine bir deneme; Bokunu Karıştırmak.

Yemek yeriz, su içeriz. Bedenimiz yediklerimizi ve içtiklerimizi enerjiye dönüştürürken posalarını da dışkıya dönüştürür. Yani "Bok"a.

Hikaye 1:

Dışkının Dışa ... / Kendi Kendine (Ekspresyonizm)

Kuzenim, askere koşu koşu gidip, ne bok yediğini anlayıp koşu koşu gelenlerden. Giderler-gelirler zaten askere, giderler gelirler, gelince de askerde şöyleydi böyleydi diye hep anlatırlar. Anlattıkları her seferinde değişir tabii abarır-kabarır. Oldukça da ilginç efsaneleşmiş, mitleşmiş anlatılardır. Yok neymiş; asker arazideyken geçen helikopterin içinde albay var diye durup selam vermiş de, bu selamı gören albay helikopteri "İndirin hemen beni aşağıdaki şu askerin yanına" demiş de askerin yanına indirtmiş helikopteri, askerin selamını aldıktan sonrada iki aylık askere "Sen askerliğin ne demek olduğunu anlamışsın asker sana bu kadar yeter" diyerek, yanındakilere "Bu askeri *terhis edin" deyince, duyarlı asker haddini aşarak "Emredersiniz komutanım ama izin verirsiniz arkadaşlarımla, kardeşlerimle tezkere* gününe dek burada kalmayı istiyorum" der ve bu haykırışı duyan Albay ağlayarak askere sarılmış da... (Ağlama ve sarılma kısmını ben ekledim). İşte böyleee abartmalarla kabartmalarla doludur askerlerin anıları. Kuzenimde kaçarcasına koşu koşu askerden geldiğinde şaşkın, şabalak bir şeydi. Ezik, büzük otururken kalkarken gözleriyle komutan odada mı bakışlarıyla sağını solunu tarayan uysal evcil bir şey olmuştu. Bir iki gün geçtikten sonra ise, "yaptım bitti", "yapmayanlar düşünsün" edalarıyla, borcumuzu ödedik onurluyuz, gururluyuz semptomları belirginleşmişti. Anılarını anlatmaya başlamıştı. Askerdeyken bir gün. Bir gün *kışladayım, bir gün falan filan ... işte Bunlardan birisini öylesine vay be, hadi ya... sözleriyle dinlerken, anlattıklarından biri gerçekten enteresandı ve ilgimi çekmişti. Kendisi okumuş-etmiş olduğu için *altı aylık asker olmanın kış kalkıklığıyla, on altı ay asker olanları aşağılamak için bir tuvalet anısını anlatıyordu. Ama ben anlattıklarını başka şekilde biçimlendiriyorum. Askerdeyken bir gün; kuzen, saçma sapan kurallar sinsilesini aksatınca cezalandırılmış (altı aylıklara dayak mayak olmazmış) . Rütbeli bizimkinin altından girip üstünden çıkmış, babasından başlayıp annesine, köyünden başlayıp şehrine kadar konu etmiş. Bir hafta gündüzleri tuvalet temizliği, geceleri de tuvalet nöbeti tutturmuş. Geceleri boş delikleri beklerken, gündüzleri de beklediği delikleri temizliyormuş. "Pislik görürsem yalattırım, bok görürsem yediririm" uyarısı sayesinde kuzen yaptığı temizliği çok içselleştirmiş. Tuvalet bilirsiniz bizim ilkokul lise tuvaletlerinden, dört özel *alaturka kabin, iki pisuvar ve dört lavabodan ibaret. Geleni, gideni, selamı, kinayesi çok yani anlayacağınız. Kuzenin cezası yedi günmüş, birinci gün gece az uyuduğundan "ayakta zor duruyordum" diyor. *İçtimadan sonra tuvaletleri başlarmış temizliğe, aralıklarda gün boyunca sürermiş temizlik. Bir gün akşam saatlerinde iki numaralı kabinde şok bir olayla karşılaşmış. Askerlerden biri sanırsa bokunu tam kabinin sağ karşı köşesinin dibine sıçmış. Kuzen şaşkın, suyla akıttırırvermiş pisliği. İkinci gün sabah saatlerinde bir numaralı kabinde alaturka tuvaletin sağ ayaklığına (ayak konan yer) sıçılmış halde bulmuş, yine şok. Üçüncü gün bok sol ayaklığın tam üzerinde. Dördüncü gün tam ortasına. Beşinci gün Kabinin kapısının dibine. Altıncı gün bok maşrapaya (dökmek için doldurulan su kabı) sıçılmış, maşrapa tamamen doluymuş (burayı anlatırken suratı biraz değişmişti). Yedinci gün ise çarşıya da çıkamamanın sıkıntısıyla temizliğe başlamış ki bokun taharet musluğunun çevrilen kısmına sıçılmasına dayanamamış ve tansiyon-renk bembeyaz- donuk gözlerle- böğürtü ve söylenmeyle tuvaletten fırlamış. Fırlar fırlamazda bir asker ve çavuşla karşılaşmış. Olanları biraz ıkına sıkına çavuşa anlatırken, Çavuş; " 6/4 tertiplerden bir göt, o götü bulursam..." diyerek bağırınmaya başlamış. Kuzen oysa o ana kadar kendisine gıcık olan askerlerden birinin bunları yaptığını sanarken o an anlamış ki bu olay kendisiyle alakalı değil.

Bunları duyduğum an bende ilginç bir hissiyat oluştu, içim kıpır kıpır olmuştu. Bu sıçan kişiler de, bok olayı a esasında bir çatlağı veya bir patlama. Burada bok TSK 'nın o saçma sapan kurallar silsilesine, hiyerarşisine, otoritesine karşı koyuştu. Onlara atılan mütevazı, naif ama etkili bir bombaydı. Tuvaletteki kabinler kendi kendine kalabildiğin tek yer ve tek an olması itibariyle içindekini dışa çıkartabileceğin de tek yer ve andı. İşte bu bok olayı dışa çıkarma, dışavurum, dışabomba, dışa yıkım teorilerinin bir pratiği gibiydi.

Hikaye 2:

Bok ve Yolu / Kendine Ötekileştirme;

Boğaziçi sosyolojiden, değişiklik olsun diyerek Bilkent sosyolojiye geçen, geçip bitirdikten sonra daha üstünü, sonra da daha üstünü bitirmiş, bitirecek bir şey kalmayınca da, "Para para para" ilkesiyle şirketlere İnsan ve toplum çözümleyicisi olarak çalışan birisiyle staj için çalıştığım bir şirkette tanışmıştım. Statüsü itibariyle, hiyerarşik olarak benden oldukça üstte olan Ziynil'le ilginçte bir tanışmamız olmuştu. Ben bana verilen işi computerde çalışırken, bir yandan da dinlediğim müziğe (çalanda Björk) takılmış, ayaktaki toplantısını kesip "kapatır mısın şunu bir bu björk denen kadının sesine, birde eski görüntülerdeki atatürkün sesine katlanamıyorum" demişti. (Tabii ki kapatmadım, kulaklıkla dinledim) Bu tartışmalı tanışmamızdan sonra, zaman zaman dalgalanıyor, konuşuyor ve tartışıyoruz. Bir gün konuşmamızda konu bir şekilde evriliş insanı, tuvalete ve temizliğe geliverdi. Bir kaç kişi konuşuyorduk. Ziynil tuvalet temizliğinin bize dıştan, dayatılan bir temizlik biçimi olduğunu söyledikçe, söylediklerine karşı çıkılıyor, tartışılıyor ve misaller veriliyordu. Bize çokta konuyla alakalı olmayan bir tespitini anlattı. Ankaralıydı ve Ankara'da okumuştı. Ailesinin evinin dışında birçok ev görmüştü. Onlardan bazılarında, kısacası Ankara'nın eski konutlarında - (bu konutlar o ya da bu şekilde devlet tarafından inşa edilmiş) karşılaştığı tuvalet tasarımlarını anlatıyordu. "1985'le 1990 arası inşa edilen bu evlerde Almanya'dan ithal edilen bu alafranga tuvaletlerin ilginç olarak sunduğu tarafları platolu olmalarıydı. Platolu olmayı şöyle tarif edeyim; şimdilerde kullandığımız oturmali tuvaletlerle aynı, fark platosunda zaten adını da buradan almış. Bizim tuvaletlerde sıçtıgınızda bok ya direk suya düşer, yada yaklaşık 60 derecelik açılı yüzeye çarparak suya düşer. Düştüğü su bazı tasarımlı tuvaletlerde gözüksede son tasarımlarda bokun düştüğü suyu bile göremeyiz. Bok, düşer gider yani. Plato sistemlerinde bokun düştüğü düz bir alan vardır. Yaklaşık bir karış altınızdaki bu alana sıçtıgınız bok düşer, sırt tarafından gelen suyu açtıgınızda da (sifon gibi) boku iterek deliğın olduğu kısma uçurumdan itercesine düşürür. Bir nevi altınızda bir şelale sistemi varmış gibi." Ziynil bunu şöyle anlatıyordu; "Bu eski tasarımlarda sifonu çekmek için ayağa kalkıp yüzünüzü tuvalete döndüğünüzde, sifonu çekme anına kadar bokunuzu görürsünüz ve sifonu çekersiniz ve bokunuz kaybolur. İşte diyordu, bu eski sistemi Almanya bize sattı ve bizi yıllarca bokumuza baktırdı." İlk dinlediğimde ilgimi çekmiş ve vay be tespite bak demiştim. Tuvalete her girdiğimde bunu düşünüyör, sifonu çekerken 'bak ya bokumu görmüyörüm, işte teknoloji' diye düşünüyordum. Düşüncelerim değişmeye başladığında bu konuyu da farklı ele almaya başlamıştım. Burada bir sorunsal hissediyordum. Aslında bokunla yüzleşmenin nesi kötüydü. Bok bizim bir parçamız değil miydi? İşte bu düşüncelerle tartışmalarla şunu fark ettim. Şimdilerde kullandığımız bu süper, ultra tasarımlar; aslında beni bana, beni sana, bizleri ağaçlara, hayvanlara, dünyaya ötekileştiren bir sürecin parçasıydı. Doğadan uzaklaşan yaşamlarımızı, betonlaşan yaşamlarımızı içselleştirdiğimiz bu günlerde temizlik ve hijyen algısı altındaki milyonlarca paralık pazarın bir çıkarımıydık. Bir düşünsenize herhangi bir yerde bok'la karşılaştığınızdaki tepkilerinizi. Bu kendi bokunuz olsa bile...

80'den

İstanbul-Kadıköy' de bulunan Kenan Evren Anadolu Lisesi tabelasının 11 Eylül gecesi değişip Erdal Eren Anadolu Lisesi olması oldukça dikkat çekti. Bu eylem basın da çok ilgisini çekti. 12 Eylül eylemi olarak anıldı. Fakat bizim bu eylemi neden yaptığımızı anlatmadı. Basın için önemli olan "satılabilecek" bir eylemdi, düşüncelerimiz değil. 12 Eylül eylemi diye bir şey yoktur, her eylemi yapan için yaptığı eylemin önemi vardır. Şimdi biz anlatalım bu eylemi niye yaptığımızı;

önce

sonra

en sonra

Günümüze

80 darbesinde binlerce insan devlet tarafından katledilmiştir. 29 yıl geçmesine rağmen darbeler halen devam ediyor. Sokaklara, okullara, hastanelere cuntacıların, paşaların, generallerin isimleri veriliyor. Bu eli kanlı katiller yargılanmıyor, 29 sene önce yaptıklarının ödülü olarak isimleri katil T.C tarafından yüceltiliyor.

80 darbesinde öldürülenlerden biri de Erdal Eren idi. Erdal daha 17 yaşında olmasına rağmen devlet tarafından yaşı büyütülerek ve 11 günde yargılanarak idam edildi. Onun katili Kenan Evren'dir.

Okullara katillerin isimlerinin verilmesi nedeni Türkiye'de okulların toplu katliam yapanları katil olarak adlandırmayan, insan öldürmeyi vatani görev, bayraktaki kanı onuru sayan insanlar yetiştirmektir. Biz sokaklarda ve yaşam alanlarımızda bu katillerin isimlerini görmek istemiyoruz.

Devletin bu tabelalarla, televizyonla, ailelerimizle, ders saatlerinde bize yaptığı militarist propagandaya kulaklarımızı tıkadık ve herkes bilsin istiyoruz ki bütün devletler terörist, bütün paşalar katildir.

Bu nedenden dolayı da 10 Eylül gecesi İstanbul-Kadıköy' de bulunan Kenan Evren Anadolu Lisesi' nin tabelasını değiştirdik. Bir paşa yerine 17 yaşında katledilen bir devrimci olan Erdal Eren' in adını yazdık. Bu durumdan rahatsız olan okul yönetimi ise apar topar tabelayı söktü.

"Sprey boyalar yoktu, hatta duvar boyası bile yoktu, ayyakkabı boylarıyla yazı yazıyorduk, yazılar gelip geçenlere çarpsın diye enteresan karakterler üretiyorduk bu da yetmedi, resimler yaptık. Şimdi tüm Rio'ya sözlerini esirgemeyen yazılar yazılıyor, ve kavga resmediliyor"

*Brazilya Rio'dan emekli bir grafitici.

Varoşun yıkık duvarındaki isyan: Grafiti,
Sistemin trendi olma tehlikesinde.

Her gün dolaştığımız sokaklarda elektrik kutularından, reklam panolarına, trenlerden, belediye duvarlarına yazılan isimler gitgide çoğalıyor. Ve bu belirli isimlere şehrin bir çok duvarında rastlayan insanlarda merak artıyor.

70'lerden itibaren dünya duvarlarında sıkça rastlanılan graffiti bu topraklara aslında son 10 yıldır yeni yeni uğramaya başladı. 90'ların başında hiphop kültürüyle birlikte sokaklarda az rastlanılan graffiti, 2000'lerde rap müziğin yükselişiyle birlikte 80 darbesinden sonra gençlik içersindeki yaşamsal boşluğu doldurmaya aday bir trend haline geldi. Dünyanın bir çok yerinde sisteme ve kurulu düzene muhalif gençlerin sahiplendiği graffiti, anadolu coğrafyasında ise sistem tarafından duyarsızlaştırılmış, kapitalist sistemin içinde kendini bir şekilde var eden sosyo-ekonomik durumu orta halli gençlerin kendine bulduğu takma isimleri (graffiti literatüründe TAG) sokaklara daha çok yazmak ve her yerde taginin görülmesiyle kendini var etmek üzerine kurulu.

Sisteme ve var olan düzene sataşmayan bir graffiti kültürünün varlığı yönetenler tarafından da göz ardı edilmemekte. Birkaç senedir belediyelerin ve büyümeye başlayan boya sektörünün desteğiyle yasallığa kanalize edilen gençler, tahsis duvarlar ve ücretsiz verilen boylarla sınırlandırılmaya ve denetilmeye çalışılıyor. Bu durum graffiti yapanlara maddi olarak ne kadar hoş gelse de graffitinin içindeki sokak ruhuna ve özgürlük algısına vurulan bir darbe olarak da nitelendirilebilir. Panolara, duvarlara, ulaşım araçlarına yapılan her graffiti sisteme atılan bir taş ve derdinden gelen bir çığlık anlamını taşıdığından graffitiyi denetlemeye yönelik çalışmalar, sadece bu coğrafyayla kalmayıp dünya genelinde uzun süredir uygulanan ve duvarlara söyleyecek sözü olan gençlerin pasifize edilmesi için sıkça kullanılan bir yöntem.

Pasifize edilen gençler olduğu kadar bu duruma direnen sokakların ruhunu sokaklarda yaşatan sanatçılarda mevcut. Birkaç yıldır Moda'da ve Cihangir'de artan stencil ve bombingler protest işlere örnek sayılabilir de kentin yoksul mahallelerine uzak olan bu yerlerde halkı tetikleyiciliği bulunmamakta. Protest çalışmalarının asıl olması gereken nokta olan varoşlardaki devrimci yazılama kültürü halk gözünde sıradanlaşmış ve bir etki tepki gücü buldurmayacak kadar güç kaybetmiş durumda. Bu yönüyle toplumsal duyarlılığını kaybetmemiş, alternatif bir sanatı var edecek olan writerları bu mahalleler ve uzun fabrika duvarları beklemekte. Graffitilerle varoşları birlikte renklendirme umuduyla...

Biliyorsunuz; bilmiyorsanız da hissetmişsinizdir.

O gün Toplu Sözleşme Hakkı olmayan kamu emekçileri grevdeydi.

Onlar "yasal" olan şey onlar açısından "meşru" olmadığı için yasal olmayan bir eylem gerçekleştirdi bugün. Ne güzel değil mi? Özgürlük için mücadele ediyorlar. İsyan ediyorlar. Ve toplumun tüm kesimlerini de kendilerine destek olmaya çağırdılar. Bizi, öğrencileri de. Biz Lise Anarşist Faaliyet olarak; okullarda bizlere itaat etmeyi öğretmeye çalışan; otoritenin meşru olduğuna bizleri alıştırılmaya çalışan öğretmenleri bu İTAATSİZ anlarında yakalamışken, LAFımızı söyleyelim dedik. Ve eğitim emekçilerinin bulunduğu kortajlara giderek onlara mektubumuzu ilettik. İşte LAFIMIZ

Öğretmene Mektup

Bugün grevdesiniz, haksızlıklara karşı hakkınızı arayacaksınız, açlığa, yoksuluğa, krize karşı, özgür ve eşit bir dünya için grevedesiniz. Ülke genelinde bir grev, trenler, otobüsler, vapurlar işlemeyecek, hemşireler ve doktorlar ise sadece acil vakalara bakacaklar, sizlerse eğitim öğretim kurumlarını işletmeyeceksiniz. Ve grevin etkisini genişletmek için, grev kararı alındığından beridir herkese seslendiniz, fabrika işçilerine, taşeron işçilere, annelere, babalara ve hatta bizlere yani öğrencilerinize seslendiniz.

Seslendiniz, aynen hep geç geldiğimizde, saçımız başımız, kılık kıyafetimiz, hayallerimiz düşüncelerimiz uygunsuz olduğunda seslendiğiniz (bağırdınız) gibi. Siz de açlığa yoksulluğa, işsizliğe, eşitsizliğe, adaletsizliğe karşı koyun; eşit ve özgür bir dünya için greve gelin dediniz bize. Ama unuttunuz mu! Okullarda öğrencilerinizi sistemin istediği prototipe dönüştüren sizler değil misiniz? Sistemin istediği gibi bizleri etkisiz tepkisiz itatkaar kölelere dönüştürmüyor musunuz? Bizlerin hayal etmesini - düşünmesini engelleyerek faşizme alışmamıza, kılık kıyafet yönetmeliğiyle - tektipleştirerek militarizmi özümsememize, sürekli gelecek kaygısı - kariyer kaygısıyla kapitalizmi içselleştirmemize katkıda bulunmuyor musunuz... Bu saçma sistemde sizler de bizlerin yaşadığı, tüm sorunları yaşamadınız mı? Şimdi bir şekilde yaşamlarını sürdürmek adına bu işleri yapan sizler bu sistemin sürekliliği sağlamıyor musunuz? Biliyoruz sizin de sıkıntılarınız var. Kira, faturalar, kredi kartları ekstralaları... biliyoruz belki siz bile bu saçma sapan sistemde seçilerek (ÖSS) bu meslektesiniz. Siz de efendilerin birer kölesisiniz. Tıpkı bizlerin biçimlendirildiği gibi sizler de biçimlendirildiniz. Sizler de biliyorsunuz ve bu yüzden bu grevdesiniz. Biliyorsunuz, özgür ve eşit bir dünya için mücadele ediyorsunuz.

Şimdi size sesleniyoruz; şimdi şu anda olmadığına asla olmayacak. Bizler yaşamlarımızda özgür ve itaatsiz anlar - alanlar oluşturmadıkça devrim bir ütopyadan öteye geçmez. Sistemin içindediniz ama onu işletmeyebilirsiniz. Bu gün olduğu gibi hergün okulda sınıfta sokakta sistemin istemediği olabilirsiniz.

Devrim bir gün değil. Devrim her gündür. Devrim yapılmaz devrim yaşanır.

Lise Anarşist Faaliyet

Hiyerarşinin yarattığı tahakküm ilişkilerinin en kapsayıcı ve belirli iktidar biçimi olarak devlet kurumu, hem sürekli bir merkezileşme isteğiyle hem de iktidar olmanın getirdiği güçlülük durumuna dayanıp merkez-çevre ikililiğindeki çevreyi sürekli genişleterek oluşturduğu iktidar alanında, bireyi mümkün olduğu bütün durumlarda toplumsal denetim mekanizmasının nesnesi ve /veya öznesi durumuna getirmeye çalışır. Bu manasıyla toplumsal denetim mekanizması yalnızca iktidar ilişkilerine karşı çıkışta bulunan bireyleri denetlemekle (onları nesneleştirmekle) kalmayıp, aynı zamanda onları, kendilerini veya kendileri gibi olanları denetlemeye (öznesi olmaya) mecbur bırakarak bu mekanizmanın bir parçası haline getirir. Bugün için bireylerin toplumdaki hiyerarşi, işbölümü ve teknolojik değişimlerle birlikte, ilksel devletlerdeki gibi yalnız denetlenen, nesne konumunda kalmayarak, ama yalnız denetleyen özne konumuna da geçemeyerek; bir işyerindeki kameraları izleyen güvenlik görevlisinin bulunduğu kamera odasında kendisini de görüntüleyen bir kamera bulunması ve önündeki ekranlardan birinde kendisini de görebilmesi (aynı zamanda görüntüsünü kayıt etmesi) durumunda olduğu gibi, modern devletteki birey denetimin hem öznesi hem de nesnesi konumuna gelmiştir. Burada kameranın önündeki güvenlik görevlisi, kendisini de izleyerek aslında denetimi denetlemektedir ve görüntüleri kaydederek de denetimin denetlenmesi olanağını getirmektedir. Bu durumdaki birey artık ne sadece kamerayı izleyen ne de sadece kameradan izlenendir; ama aynı zamanda kameraların izlenip izlenmediğini izleyen (denetleyen) bir üçüncü kişidir. Böylece sadece denetleme değil aynı zamanda denetlenme de onaylanmış ve meşrulaştırılmış olur, ki bu örnekte denetimi denetleyen kişinin de ilk elden güvenlik görevlisinin kendisi olması tv ekranında kendisine ait her hareketi izlemesi bireyin kendi kendisine duyduğu güvenin ortadan kalkmasını getirir.

Günümüzdeki toplumsal denetimin temel oluşturucularından olan kültür öğeleri, dil ve teknoloji, devletin güç ilişkilerinin niteliğine göre ön plana çıkmada farklılık gösterir. Geleneksel toplumlardaki din, görenek ve dil gibi unsurlar, teknolojinin (başka deyişle tekno-din, tekno-görenek, tekno-dil'in) merkezi rol oynamaya başladığı toplumlarda giderek toplumsal denetim mekanizmasının dışına çıkmaktadır. Teknolojinin toplumsal denetimin işleyişi ve özü üzerine etkileri o denli büyük olmuştur ki, günümüzde gelecek üzerine kurulan mutlak denetim senaryolarında (matrix, simülasyon çağı vb.) denetim tamamen sanal gerçeklik üzerinden yürütülüp artık birey kesinkes bir nesne olma haline getirilmiştir. Örneğin bireyler arası iletişim ve tarihsel ilişki sonucu oluşan dil'in ortadan kalktığı ve iletişimin beyne gönderilen sinyaller, kodlar ve dilsel olmayan göstergelerle gerçekleştiği bu gibi denetim senaryolarında birey denetimin mutlak-alıcı nesnesidir.

52:28

266.666GB

Aynı şekilde bir tekno-kültür ögesi olarak medya ve özel olarak da televizyon simülasyon durumunun günümüzdeki oluşumudur.30x30 cm bir camın gerisinde beliren görüntü ve ses'in --onları sağlayan şey'e ait olsalar bile-- kurgu olup olmadığının belirsizliği televizyon aracılığıyla yapılan simülasyonun ne denli önemli olduğunu gösterir.Ayrıca televizyonun oluşturduğu denetim, yalnızca simülasyon üzerinden değil, aynı zamanda denetim olgusunun kendisinin bir show, bir eğlence durumuna getirilmesiyle de oluşturulur.İngiltere'de Big Brother (Büyük Birader) ismiyle yapılan TV programının birkaç özelliği incelendiğinde, yanılısamanın şiddetli boyutu görülecektir.Kameralarla dolu bir evde yaşayacağını, bunun hiç de azımsanmayacak bir kitle tarafından izleneceğinin farkındalığıyla orada bulunan yarışmacılar, burada sanılacağı gibi denetimin nesnesi,yani denetlenen konumunda değildir.Orada bulunduğu sürece attığı her adımın show olduğunu bilen birey eğlenceye dönüşen denetim olgusunun kendisidir.Artık onları televizyondan izleyen insanlar, güvenlik görevlisinin işyerindeki bir çalışanı izleyerek ilk elden denetleyen olması durumundaki gibi olmayıp, aksine onların her hareketini izlemesine rağmen ekranın karşısındaki olarak denetlenen, yani nesne konumuna geçmiştir.Yine, insanların denetimi kendi ellerinde tuttuklarının düşünülmesi istendiğinden yarışmacılara müdahale etme vaadi verilmiş, böylece yaratılan bir yanılısama yaratılan bir başka yanılısamayla kapatılmıştır.

1984 adlı romanda totaliter rejimin önderi olan gür bıyıklı Big Brother denetleyen olarak-- ülkesinin her tarafına astığı posterler vasıtasıyla denetimi sağlamaktadır.Yüzüyle, özellikle gözleriyle temasa geçen her kişi de denetlenen konumuna gelir ya da denetlendiğini, izlendiğini düşünür--.Yani ortada belirli bir izleyici ve belirli bir izleyen vardır.Aynı zamanda her iki taraf da denetim içindeki konumlarının farkındadır.Fakat simülasyonun güncel biçimi olan televizyondaki Big Brother bıyıklarını veya gözlerini kullanmamasına rağmen, denetimi, yanılısamanın oluşturduğu daha tehlikeli bir boyutta vareder.Çünkü artık herşeyden haberi olan, herşeyi izleyen birey buna rağmen denetimin en temel nesnesi olmuştur.

Konu Big Brother'dan açılmışken son sözü de onunla söyleyelim:

Her katta asansörün karşısında asılı olan poster, kocaman yüzüyle ona bakıyordu.Gözleriyle insanların hareketlerini izliyormuş gibi yapılmış resimlerdi bunlar.Resmin altındaki başlıkta: BÜYÜK BİRADER'İN GÖZÜ SENDE, yazılıydı.

BU SAVAŞA LAFIMIZ VAR!

Dört tarafı düşmanlarla çevrili bu kara parçasında ve dünyanın dört bir tarafında bizce anlamsız iktidarlarca vazgeçilmez savaşlar yaşanıyor. Ve bu savaşlarda asker insanlar, sivil insanlar, yetişkin-çocuk insanlar ayırılmaksızın ölüyor. Ve bu insanları öldüren silahların tetiklerinde; tankların direksiyonunda, savaş uçaklarının pilot koltuğunda yine insanlar duruyor. Ordular bizi savaşmaya; ölmeye-öldürmeye çağırıyorlar ve ölmek-öldürmek noktasında hiçbir nedeni olmayan insanlar gönüllü ya da gönülsüz bu emre itaat ediyorlar.

Biz 14-17 yaşlarında gençleriz. Henüz askere çağırılmadık ya da orduda bulunmadık. Askere gitmemiş olmamıza rağmen buna karşı bir tutum geliştirebiliyoruz.

Ancak abileri-ablaları gibi bizim yaşlarımızdaki akranlarımızın çoğu da askere gitmek noktasında kör bir heves besliyorlar. Televizyonlarda çatışma haberlerini gördüğünde şursuz bir şekilde "ben askere gittiğimde komando olacağım" diyor; 15 yaşındaki kız çocukları "beni de askere al paşam" diyebiliyorlar.

Ordu kurumunun bu başarısını, askere çağırılmadan çok önceleri başlayan itaat kültüründe aramak lazım.

Çünkü asker olmasak da asker olma durumunu uzun süredir yaşıyoruz. Daha ilk oyuncaklarımız ellerimize verildiğinde askerleştirilmeye başlıyoruz. Silahlar, asker adamlar, tanklar ve asker elbiseleri ile tanışıyoruz. Ve terörist öldürme oyunları... Ve askere alınmayacak olan kız çocuklarına layık görülen çocuk bakıcılığı, barbie bebekler.

Kışlalarda bulunmuyoruz ama okullarda emir komuta sisteminin içindeyiz. Bizler her sabah gitmek zorunda bırakıldığımız okullarda kafamızın içinde her an rahat-hazırol sesleri çınlayan gençleriz. 6 yaşından beri her sabah türk olmanın, doğru ve çalışkan olmak anlamına geldiğini sesimiz kısılircasına haykırmamız dikte ediliyor bize. Yurdumuzu özümüzden çok sevmeye ve varlığımızı Türk varlığına armağan etmeye and içiriliyoruz her sabah. Ve milli tarih, ulusal edebiyat, nasyonal coğrafya, milli güvenlik dersleriyle askerleştiriliyoruz.

Ve sokaklar... Sokaklarda öğretiliyor bize itaat etmek. Herşey düşünülmüş sokaklarımızda. Tabela, çizgiler, ışıklı levhalar bizlere itaat etmeyi öğütüyor : "Dur yoksa ölürsün. Dön yoksa yanarsın. Herşey senin iyiliğin için. Biz herşeyi düşündük; sen itaat et yeter."

Ve televizyonlar... Saat başı baba haber bültenlerinde holywood aksiyon film müzikleri eşliğinde kahraman mehmetciklerin operasyon görüntüleri; acıklı yeşilçam müzikleri eşliğinde ağlayan asker anneleri ile duygularımıza tecavüz ediliyor. Ama herşeye rağmen "vatan sağolsun paşam, siz sağolun."

İşte böyle böyle, yavaşça; sinsice sindiriliyor. İşte bu yüzden "en büyük asker bizim asker" nidalarıyla uğurlanıyor gençler askere. Çünkü askere gitmek artık insanları sevmek anlamına geliyor. Öldürmek artık kahraman olmak için bir şart. Tezkereyi almadan "erkek" olmak; erkek olmadan bu toplumda insan olmak imkansız çünkü. Bu yüzden korka korka da olsa güle güle gidiyor gençler askere.

Ve bugün, yeryüzünün bu dört tarafı düşmanlarla çevrili kara parçasında kendi dilini konuşmak; kendi kültrünü yaşamak isteyen kürt halkına karşı amansız bir savaş yürütülürken askere gitmek demek patronların kar hırsına; paşaların ve parlamenterlerin iktidar hesaplarına alet olmak adına kardeş kanı dökmek demektir. Özgürlük ve eşitlik adına mücadele edenlere kurşun sıkmak demektir.

Bizler bu savaşın ve herhangi bir savaşın piyonları olmayacağız. Bu yüzden de "Türküm, doğrucum, çalışkanım" değil "İNSANIM, VİCDANLIYIM, REDDEDİYORUM."

(24.12.2009 tarihinde Barış için Vicdani Ret kurultayında okuduğumuz bildirimizdir)

ilk kadın pilot karizmasıyla
dersim dağlarının
korunaklı mağralarına
saklanan halkı kimyasal gazlarla
katledenen kişi. mustafa kemalin
manevi kızı! al birini vur ötekine.
marifeti ödüllendirildi, adı sonsuz yaşasın
devlete karşı çıkan dersimliler
unutmasın diye havalimanına konu
kimdir bu katil?.

dêrsimî vera sona kare
mordem ke sono ra dêrsimî ser
cero yeno vengê şin û şiware
cênu xo do ver dergûşu sero
vanê zor o, zor a derdê cîgera hare
nê zalimu xortê dêrsimî qirkerdê
cêr û cor kerdê tê virare

dêrsimî sero miz û dumanu
wusar nawo amê
derdê ma rê pepug û sosin
gilê kowu ra nîso biwano
kamî zof davê piro
vato mirodê pêruna çim de bimano
nê zalimunê dîna ferman do vato
dêrsim de az nêmano
dersim'in önu sarp ve kayalıktır
dersim'e gidince insan
aşağıdan gelir feryat ve ağıt sesleri
kadınlar beşiklere kapanmışlar
diyorlar ki; zordur yanmış ciğerin acısı
bu zalimler dersim'in gençlerini kırmışlar
aşağıda yukarıda üstüste yılmışlar

dersim'in üstü sisli ve dumanlıdır
bahar budur geldi
bizim derdimize pepuk ve çiğdem
dağların arasında açıp ötsünler
kim bu kadar beddua etmiş ki
demış hepsinin muradı gözünde kalsın
bu dünyanın zalimleri ferman etmiş
dersim'de tek genç filiz kalsın

Evlad-ı kerbelayız, bihatayız, ayıptır, zulumdür, cinayet-
tir. (Seyit Rıza)

Dersim, Osmanlı topraklarında bulunan özerk bir bölgeydi. Osmanlı, Dersim bölgesi üzerinde kısmi hakimiyet sağlasa da Dersim'in iç işlerine karışmıyor, bu bölgeden asker ve vergi alamıyordu. Osmanlı bu bölgeyi İran'la arasında tampon bölge olarak koruyordu. Osmanlı yıkıldıktan sonra Mustafa Kemal öncülüğünde yeni bir devlet kurulmuştu. Kurulan TC devleti bölge üzerinde daha başka politikalar düşünmekteydi. TC'nin bölge üzerinde otoritesini sağlaması ve bu bölgede bulunan kürt-alevi kimliğindeki insanları asimile ederek türkleştirmesi gerekiyordu. Çünkü TC devleti sınırları içerisinde kalan her topraktan vergi alınmalı, her vatandaşın kimliği olmalı, insanlar devlet için savaşmalı, devlet denetimi en küçük deliğe kadar girmelidir. Herkes türk dil kurumu tarafından belirlenen dili konuşmalı, bölge istihdama (bizim dilimizde sömürüye denk düşer) açılmalıydı. Bunun için devlet bölgeye karakollar kurmalı, demiryolları inşa etmeliydi. Halka tek kuvvetin devlet olduğunu anlatmalıydı, askere karşı gelinmemesi gerektiğini anlatmalıydı, devlet kendi kültürünü dersim halkına dayatmalıydı; çünkü türk vatanında yaşayan herkes "türk"tür. Buradaki halk bizim bu kadar kanıksadığımız şeylere yabancıydı. **Ayaklandılar.**

Seyit Rıza'nın önderliğinde örgütlenen halk askere gitmeyi, vergi vermeyi ve kendi kimliklerinden, kültürlerinden vazgeçmeyi reddetti. Bunun üzerine bölgedeki, halen devam eden devlet terörü başlamış oldu. Askerler halka zulüm etti. İsyan başladı; bölgeye kurulan karakol ve köprü yakıldı. Fakat halkın karşı koyduğu, direndiği güç ordusu olan, silahları olan TC devletiydi.

Ordu ve devlet büyükleri Dersim halkına devletin ne olduğunu gösterdi. 1938'de dersim halkının başına gelen bela devletti. Çünkü iktidarlar kendisine tehdit gördüğü herhangi birşeyi yok etmekte bulurlar çözümü:

KATLIAM

1975.34.77.93 DEVLET YATPAR
KATLİAM

LEF

GÜÇLÜ
PERFORMANS